

Đám cưới trên biển

(truyenngan.com.vn - Tham gia viết bài cho tập truyện “Những thiên thần ngồi trên cán chổi”)

Nhung tin anh, như người con gái luôn tin rằng khi mình nhìn thẳng về phía Mặt Trời, thì Mặt Trời cũng đang nhìn lại mình.

Nhung gặp anh trong một buổi chiều Tokyo mưa trắng xóa trời. Chiếc dù mỏng manh vượt khỏi đôi tay lạnh cóng, bị gió thổi bạt sang bên kia lề đường. Nhung chơi vơi ngã. Anh xuất hiện bên cạnh, dìu Nhung dậy...

Ngày yêu nhau ở Tokyo, anh từng nói: “Hai người cùng nhau nhìn thấy cầu vồng đôi ở một nơi xa thật xa quê nhà, chắc chắn sẽ không quên được nhau”. Nhung tin anh, như người con gái luôn tin rằng khi mình nhìn thẳng về phía Mặt Trời, thì Mặt Trời cũng đang nhìn lại mình.

Những đêm Trăng tròn, Nhung đặt tay mình trong tay anh, đi dọc bờ sông, bờ môi anh quấn lấy môi Nhung khi tán cây che khuất gương mặt hai người. Một chiều tuyết rơi, Nhung cuộn tròn trong anh, giữa căn phòng có màu vàng ấm, như caramel. Nhung run lên trong vị ngọt tình yêu nơi đầu lưỡi, lan dần xuống bờ ngực phập phồng rồi thấm vào từng ngõ ngách tâm hồn, cơn chệnh choáng say tình của người con gái đang yêu, mãnh liệt và mê mị xiết bao... Anh thích sưởi ấm mình bằng mùi hương sóng sánh thơm của cafe sữa nóng mỗi khi đông về. Anh thích đàn cho Nhung nghe những bản tình ca, dây guitar mong manh chạm vào tay anh, oằn mình trong niềm kiêu hãnh được vang lên nốt nhạc trong veo.

Anh về nước sau bốn năm tu nghiệp, Nhung vẫn còn sáu tháng ở lại Tokyo. Anh hẹn Nhung một tương lai gần trong bộ soiree trắng mà anh thích. sáu tháng Nhung miệt mài với bài vở tốt nghiệp, e-mail của anh vẫn đều đặn suốt 182 ngày, email thứ 183 là cuộc hẹn ở sân bay Nội Bài. Hà Nội ngày ấy không mưa, anh đón Nhung, đưa Nhung trở về những ngày mận nong nơi xứ người bằng cơn chệnh choáng say mà đêm nào Nhung cũng nhớ, khi nằm một mình. Một đêm trôi qua, anh tiễn Nhung về Sài Gòn. Nhung dành trọn 1 tháng cho gia đình, rồi lại quày quả khăn gói cho chuyến công tác Hà Nội trong 2 năm, mà cũng có lẽ vì anh.

Đêm quanh quẩn Hồ Tây, ngày rong ruổi dưới con đường trải mưa phùn, đi bên anh, thân thể căng trào nhựa sống của người phụ nữ đang yêu khao khát được khoác lên mình chiếc soiree có màu hoa sữa, sẽ lại được tan vào người đàn ông của mình, nhưng trên chiếc giường có hoa hồng đỏ đêm tân hôn. Thêm 1 năm yêu nhau, anh hỏi cưới Nhung, anh muốn cùng Nhung trở lại Tokyo để bắt đầu một tương lai nhiều màu sắc như cầu vồng, tương lai của anh và Nhung. Hạnh phúc nhảy nhót trong ánh mắt, hạnh phúc đọng đưa trên khoé môi.. ngày mong chờ cũng đã đến.

Một tháng trước ngày cưới, căn phòng trọ của Nhung đón hai người khách lạ. Người phụ nữ ấy dẫn theo đứa bé gái 6 tuổi. Chị lẳng lặng đưa Nhung xem những tấm ảnh đã hoen màu, hình như vì ẩm ướt. Đôi bàn tay chai sần nắm lấy tay Nhung, rụt rè, rồi buông rơi. Đứa bé ôm mẹ, len lén đưa mắt nhìn Nhung. Đứa bé nhìn Nhung bằng đôi mắt của anh. Nhung trả lại cho chị xấp ảnh, ảnh của anh. Chị thoáng nhìn thấy bóng mình trong tấm gương đối diện, rồi bỗng chốc sụp mắt xuống, chị khó nhọc bắt đầu câu chuyện của mình, nói cho đúng là câu chuyện của chị... và anh....

Một cô gái quê nghèo căn cỗi lên Hà Nội mưu sinh. Ngày ngày cô bán bánh bông lan trước cổng trường đại học. Có anh học trò nghèo thường ghé mua bánh, vài tháng sau, người ta thấy anh đưa cô về nhà sau giờ học. Thêm một năm, anh vào Đại học Đại học, họ chuyển về sống chung trong một căn phòng thuê nhỏ hẹp, nhưng rộn ràng tiếng cười. Cô vẫn ngày ngày bán bánh, anh đạp xe trường rồi miệt mài vào sách vở. Tốt nghiệp loại ưu, anh nhận học bổng sang Nhật du học 5 năm. Cô giấu tờ giấy khám thai trong túi áo, nén nước mắt tiễn anh lên đường. Sáu năm sau, cô ngồi ở nhà Nhung kể lại chuyện đời mình, nước mắt rơi khi nhớ đến thái độ lạnh lùng của anh ngày cô đón anh về nước - cái ngày mà cô tưởng gia đình mình đoàn viên. Cô nhìn đứa con gái, thì thầm một câu: “Tôi không muốn làm phiền chị, tôi chỉ mong... con gái tôi được nhận cha, còn tôi... có là gì đâu”. Họ lẳng lặng đứng dậy, ra về. Trời Hà Nội khô hanh, như thể quên hẳn cơn mưa vừa đi qua.

Nhung nói muốn tổ chức đám cưới trên bờ biển Đồ Sơn, chỉ với một vài người bạn thân của hai người, rồi sẽ vào Sài Gòn làm lễ ra mắt gia đình Nhung sau, gia đình anh thì không còn ai. Lúc chọn nhẫn cưới, Nhung nhớ những ngón tay chai sần. Anh nhìn Nhung như muốn hỏi điều gì, rồi lại thôi..

Nhung hay khen “đôi mắt anh thật đẹp”... Trong vòng tay anh, Nhung ngọt ngào, nhưng lại trầm lặng hơn...

Ngày cưới, Nhung muốn một mình đạp máy bay ra biển trước để chuẩn bị. Nhung cười cười véo tai anh “Để em đi xa anh, xem có nhớ anh không”. Anh nắm tay Nhung không buông, nhưng cũng phải để Nhung đi, vì Nhung muốn như vậy.

Đứng từ phòng khách sạn, anh nhìn thấy bãi biển tràn ngập những chiếc bong bóng trắng, như chiếc cầu bắc ngang thảm hoa hồng đỏ rực. Bạn bè đã chuẩn bị xong trang phục cho anh. Nhung gọi, nói Nhung đang chờ anh ở bãi biển, Nhung còn nhắn thêm “Em sẽ mang đến những gì thuộc về anh”. Anh thoáng chút hoang mang, dào này Nhung lạ lắm! Nhưng cũng nhanh chóng đi xuống bãi biển cho kịp giờ làm lễ. Xa xa, anh đã thấy tà áo Nhung bay bay trong gió biển, Nhung đứng nhìn ra biển. Bó hồng trên tay, anh khẽ ôm người con gái, mà chỉ ít phút nữa thôi sẽ trở thành vợ anh. Một cảm giác là lạ, nhưng cũng không hẳn, cũng có chút thân quen ùa vào tim, anh xoay đôi vai run run của cô gái lại. Không phải Nhung. Anh buông rơi bó hồng, cả người anh đổ sụp xuống bãi cát trắng. Là Nhân. Người con gái cũng từng khát khao được mặc chiếc soiree anh thích... từ sáu năm về trước. Anh nhìn xung quanh, bao nhiêu bạn bè đang nhìn lại anh, không một chút cảm xúc trên gương mặt. Anh chồm người về sau, anh muốn bỏ chạy khỏi bãi biển, bất chợt anh khựng người lại... Cô bé có đôi mắt nâu to tròn đang đứng trước mặt anh, đôi mắt của anh, con gái của anh...

Trên chuyến xe về lại Hà Nội, Nhung bấm nút gửi tin nhắn “Chúc mừng hạnh phúc gia đình anh!”.